

pokrycia niezbędnych kosztów, poniesionych na przeprowadzenie pomiarów i planów.

Sumy, należne za grunty, sprzedane na mocy niniejszej ustawy, lub części tych sum, płatne przed aktem kupna—sprzedaży i przy tym akcie, po potrąceniu na rzecz właściciela kosztów przeprowadzenia pomiarów i planów, winny być wpłacone bezpośrednio do kas skarbowych właściwego sądu lub notariusza, sporządzającego akt aljenacyjny, jako specjalnych poborców skarbowych.

O ile sprzedaż tych obszarów dokonywana będzie przy kredytowaniu części ceny kupna, to część ceny kupna, przewyższająca sumę niezbędną na pokrycie podatku majątkowego oraz kosztów przeprowadzenia pomiarów i planów, winna być wpłacona bezpośrednio do Banku Polskiego. Bank Polski otrzymane kwoty, po potrąceniu z nich wszystkich zaległych podatków państwowych, ułokuje w papierach, którym przysługuje prawo bezpieczeństwa pupilarnego, i złoży te papiery w swym depozycie, jako stały fundusz, podlegający ograniczeniom własności, związanym z majątkiem ziemskim, z którego zostały sprzedane odnośne obszary.

Art. 3. Udzielanie zezwoleń na wskazaną w art. 1 parcelacyjną sprzedaż należy do właściwego okręgowego urzędu ziemskiego, co się zaś tyczy majątków instrukcyjnych, to w stosunku do tych majątków konieczne jest uprzednie zezwolenie Ministra Reform Rolnych.

Przy dozwalaniu i przeprowadzaniu sprzedaży mają zastosoowanie przepisy rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r., normujące przenoszenie własności nieruchomości ziemskich (Dz. U. R. P. № 73 poz. 428), i ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. № 70 poz. 462). Na mocy niniejszej ustawy mogą ulec sprzedaży obszary tylko z tych majątków (nieruchomości) ziemskich, stanowiące odrębne jednostki hipoteczne w dniu 1 czerwca 1924 r., które nie są obciążone służebnościami państwowymi i leśniami. Wyżej powołane przepisy przy wykonywaniu niniejszej ustawy mają zastosowanie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Przy przeprowadzaniu sprzedaży majątku na rzecz podatku majątkowego grunty mają być sprzedawane przede wszystkim bezrolnej i małorolnej ludności z uwzględnieniem zasad ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

Art. 4. Sprzedana w trybie powyższym część gruntów jest wolna od wszelkich ciężarów i długów, obciążających cały grunt, z wyjątkiem wypadku, gdy sprzedana część gruntów jest jedynym przedmiotem hipoteki.

Art. 5. Płatnikom, uprawnionym do korzystania z postanowień ustawy niniejszej, może dyrektor właściwej izby skarbowej — z policzeniem 2% miesięcznie za zwłokę—terminy płatności podatku, wskazane w art. 49 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94 poz. 746) i w art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 stycznia 1924 r. o pborze

drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego (Dz. U. R. P. № 5 poz. 38), odroczyć na okres czasu, niezbędny dla przeprowadzenia formalności, połączonych ze sprzedażą gruntów, przyczem o ile idzie o raty podatku, płatne w 1924 r., nie dłużej niż do końca grudnia 1924 r.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Reform Rolnych, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*
Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu: *W. Grabski*
Minister Reform Rolnych: *W. Kopczyński*
Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości: *Siennicki*
Kierownik Ministerstwa Rolnictwa
i Dóbr Państwowych: *Raczyński*

715.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 18 lipca 1924 r.

w sprawie zmiany niektórych przepisów budowlanych na obszarach byłego zaboru rosyjskiego (rozporządzenie budowlano-policyjne dla wsi z dnia 20 listopada 1917 r. Dz. Rozp. dla Gen. Gub. Warsz. № 99 poz. 421, dekret z dnia 7 lutego 1919 r. Dz. Pr. P. P. № 14 poz. 176 i rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. Dz. U. R. P. № 36 poz. 383).

Art. 1. Uchyla się punkt 3 § 1, punkt 2 § 2, § 3, § 4, ustęp 1 § 5, §§ 15, 16 i 17 rozporządzenia budowlano-policyjnego dla wsi z dnia 20 listopada 1917 r. (Dz. Rozp. dla Gen. Gub. Warsz. № 99 poz. 421) oraz dekret z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów budowlanych na obszarach byłego zaboru rosyjskiego (Dz. P. P. P. № 14 poz. 176).

Art. 2. 1. Pozwolenia na wznoszenie nowych budowli lub gruntowną przebudowę starych, nie wymienionych w punkcie 1 § 1 rozporządzenia budowlano-policyjnego dla wsi z dnia 20 listopada 1917 r. (budowle parterowe), udziela w zakresie zleconym wójt gminy bezpłatnie na zasadach, podanych w cytowanym rozporządzeniu, o ile poszczególne postanowienia tego rozporządzenia nie zostały uchylone przez niniejszą ustawę.

2. O ile prośba o pozwolenie została zgłoszona ustnie, wójt winien spisać ją protokółarnie i wydać pisemne potwierdzenie zgłoszenia

3. Wójt najdalej w terminie 3 tygodni od zgłoszenia prośby winien: a) albo udzielić pozwolenia, b) bądź odmówić tegoż, c) lub uzależnić pozwolenie od spełnienia warunków, wymienionych w punkcie 7 art. 3 oraz w art. 5 niniejszej ustawy.

4. O ile w ciągu 3 tygodni od chwili zgłoszenia prośby nie nastąpi odpowiedź, to pozwolenie należy uważać za udzielone na warunkach, wyszczególnionych w prośbie.

Art. 3. Pozwolenie na budowę winno zawierać:

1) imię i nazwisko osoby, ubiegającej się o pozwolenie;

2) dokładne oznaczenie posiadłości, na której ma być wykonana budowa;

3) odległość zamierzonej budowli od ulic, dróg i placów publicznych, granic sąsiedzkich, tudzież innych zabudowań, studni, dołów ustępowych i gnojowni, znajdujących się na posiadłości;

4) oznaczenie materiałów, z których mają być zbudowane ściany, dach, kominy, a w budynkach drewnianych również i ściany, przylegające do komina lub pieca;

5) długość, szerokość oraz wysokość pomieszczeń mieszkalnych, a w budynkach niemieszkalnych długość, szerokość i wysokość całych budynków;

6) ilość i wymiar okien;

7) oznaczenie, jakie warunki ze względów bezpieczeństwa przeciwpożarowego winny być zachowane w wypadkach, gdy wymiary parceli nie pozwalają na zachowanie wymaganych odległości od granic i innych zabudowań.

Art. 4. 1. Odstęp ogniotrwałej budowli od granicy sąsiedzkiej nie może wynosić mniej niż 3 metry, a nieogniotrwałej mniej niż 5 metrów.

2. Odstęp pomiędzy dwiema poszczególnymi ogniotrwałymi budowlami, położonemi na jednej i tej samej parceli, nie może wynosić mniej niż 5 metrów.

3. Odstęp budowli nieogniotrwałej od jakiegokolwiek innej nie może być mniejszy niż 8 metrów.

Artykuł niniejszy ma zastosowanie bezwzględnie w nowozakładanych wsiach i zagrodach, powstających na skutek parcelacji lub komasacji.

Przy budowie nowych wiosek odległość budynków jednej osady (zagrody) od drugiej nie może być mniejsza niż 30 metrów.

Art. 5. Gdyby we wsiach już istniejących zastosowanie przepisów art. 4 przy wznoszeniu lub gruntownej przebudowie budynków ze względu na rozmiary i konfigurację parcel było niemożliwe, wójt jest obowiązany w ciągu 3 tygodni po otrzymaniu zgłoszenia zbadać sprawę na miejscu osobiście lub przez swego zastępcę w obecności petenta. Po dokonaniu oględzin na miejscu wójt, względnie jego zastępcę, biorąc pod uwagę najkorzystniejsze warunki ze względu na bezpieczeństwo przeciwpożarowe oraz prawa własności petenta i posiadaczy gruntów sąsiednich, winien wydać decyzję w myśl art. 2 punkt 3 lit. c) oraz art. 3 punkt 7.

Art. 6. 1. O ile wójt, dając zezwolenie na budowę, zastrzegł w niem w myśl art. 3 punkt 7 oraz art. 5 wykonanie pewnych zabezpieczeń przeciwpo-

zarowych, to na użytkowanie takich budowli należy uzyskać zezwolenie wójta.

2. Jeżeli prośba na użytkowanie takich budowli została zgłoszona ustnie, wójt winien spisać ją protokólnie i wydać pisemne potwierdzenie zgłoszenia.

3. Wójt najdalej w ciągu 3 tygodni od zgłoszenia prośby winien osobiście lub przez swego zastępcę dokonać oględzin na miejscu i: a) albo udzielić zezwolenia, b) bądź odmówić tegoż, c) lub uzależnić zezwolenie od wykonania pewnych przeróbek.

4. Zezwolenie na użytkowanie takich budowli uważać należy za udzielone, o ile w ciągu 3 tygodni od zgłoszenia prośby nie nastąpi odmowa, lub też o ile w tymże terminie zezwolenie na zamieszkanie nie zostanie uzależnione od wykonania pewnych przeróbek.

Art. 7. 1. Osobom interesowanym przysługuje prawo odwołania się od decyzji wójta do wydziału powiatowego w terminie 2-tygodniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu decyzji wójta.

2. Urząd gminny obowiązany jest w terminie 7-dniowym przesłać odwołanie do wydziału powiatowego, który winien załatwić sprawę w terminie 2-tygodniowym od dnia otrzymania.

3. Od decyzji wydziału powiatowego przysługuje prawo odwołania się do wojewody w terminie 2-tygodniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu decyzji I instancji.

4. Odwołanie się jak do wydziału powiatowego, tak do wojewody winno być złożone na ręce wójta, na co wójt winien wydać pisemne potwierdzenie. O ile odwołanie się zostanie dokonane ustnie, wójt winien spisać je protokólnie.

5. O ile w ciągu jednego miesiąca od daty złożenia u wójta odwołania się do wydziału powiatowego zainteresowana osoba nie otrzyma odpowiedzi, odwołanie się należy uważać za załatwione przychylnie na warunkach, w nim podanych.

6. O ile na odwołanie, zgłoszone do wojewody, nie nadejdzie odpowiedź w ciągu 2 miesięcy od daty złożenia, to odwołanie się należy uważać za załatwione przychylnie na warunkach, w odwołaniu podanych.

Art. 8. Bez specjalnego zezwolenia państwowej władzy budowlanej zabrania się znosić, usuwać lub przebudowywać ruiny dawniejszych kościołów, kaplic, cmentarzy, zamków, baszt, murów obronnych, ruin zamkowych, posągów, pomników i innych starożytnych budowli; w tych wypadkach winna państwowa władza budowlana przed wydaniem swej decyzji wyjednać zgodę władzy konserwatorskiej.

Art. 9. Pozwolenie na wznoszenie i użytkowanie budowli, wymienionych w niniejszej ustawie, a stawianych przez gminne związki samorządowe i funkcjonariuszów gminnych, udziela wydział powiatowy w trybie, przewidzianym niniejszą ustawą. Powiatowe związki samorządowe winny w tych wypadkach uzyskać zezwolenie wojewody.

Art. 10. Do budowli, wznoszonych przez Państwo, ustawa niniejsza oraz rozporządzenie budowlano-policyjne dla wsi z dnia 20 listopada 1917 r.

(Dz. Rozp. dla Gen. Gub. Warsz. № 99 poz. 421) nie ma zastosowania.

Art. 11. Z chwilą wyjścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązująca w odniesieniu do gmin wiejskich rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. w sprawie przekazania zarządom gmin miejskich i wiejskich zatwierdzania projektów budowli i wydawania pozwoleń na budowę na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, wileńskiego okręgu administracyjnego i m. st. Warszawy (Dz. U. R. P. № 36 poz. 383).

Art. 12. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 13. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Jakimowicz*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

716.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 25 lipca 1924 r.

o zawieszeniu mocy obowiązującej ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej w województwach poznańskim i pomorskim.

Art. 1. Moc obowiązującą ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. № 92 poz. 726) na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego zawiesza się.

Art. 2. Sposób rozrachunku gmin w województwach poznańskim i pomorskim z gminami innych województw Rzeczypospolitej Polskiej z tytułu świadczeń na opiekę nad ubogimi określi rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. Do czasu wejścia w życie ustawy o opiece społecznej w województwach poznańskim i pomorskim upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do wydawania rozporządzeń, rozciągających niektóre przepisy ustawy o opiece społecznej na obszar województw poznańskiego i pomorskiego, oraz rozporządzeń, uchylających poszczególne przepisy, obowiązujące w województwach poznańskim i pomorskim, dotyczące spraw, objętych ustawą z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej, a sprzeczne z tą ustawą.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 5. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Z. Hübner*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

717.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 25 lipca 1924 roku

w przedmiocie uzupełnienia art. 20 konwencji handlowej między Polską a Francją, podpisanej dnia 6 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 50 poz. 442).

Art. 1. Wyraża się zgodę na uzupełnienie przez Prezydenta Rzeczypospolitej art. 20 konwencji handlowej polsko-francuskiej z dnia 6 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 50 poz. 442) przez dodanie trzeciego ustępu o brzmieniu następującem:

„Od dnia uprawomocnienia się rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, wprowadzającego zrewidowaną taryfę celną, do dnia 19 września 1924 r. włącznie konwencja niniejsza może być wypowiedziana każdego dnia i wygasa w miesiąc po wypowiedzeniu”.

Art. 2. Z dniem 20 września 1924 r. przywraca się pierwotne brzmienie art. 20 powyższej konwencji.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Zagranicznych.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Z. Hübner*

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*

718.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 25 lipca 1924 r.

w sprawie ratyfikacji traktatu handlowego i nawigacyjnego między Polską a Danją, podpisanego w Warszawie dnia 22 marca 1924 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji traktatu